

Az ostyavivés hagyománya

A szeretet ünnepére készülünk, és szeretetünk akkor lesz teljes, ha semmi nem zavarja ezt a szeretetet. Pár hete volt a Léleképítő vendége a bencés Jáki Teodóz atya, aki egy nagyon szép adventi hagyományról, **az ostyavivésről beszélt**. Régen ádvent utolsó **hetében a harangozó és a kántor ostyát süttetett és azt vitték házról házra gyermekek énekelve**.

Azt mondja Teodóz atya, hogy szívesen vitték és még szívesebben fogadták. Minden jó családnak küldtek, és annyit küldtek ahány tagú volt a család, és még hármat az egyiket tegyék a karácsony fára, másikat szögezzék föl a mestergerendára figyelmeztetésül, hogy maradjon velük egész esztendőben a karácsony békessége. A harmadikat pedig azért küldték, hátha eltörnének egy ostya a szállítás közben, és azzal lehessen pótolni.

Akik vitték a *gyerekek énekelve jókívánságot mondtak a családnak akik viszonzásul megajándékozták őket* és az ostyát küldő kántornak illetve harangozónak is küldtek valamit. Adventi jócselekedetnek adakozásnak is számított ez a cselekedett oda - vissza.

Ez a hagyomány nemcsak a felvidéken magyarok között hanem szlovákok között, sőt a lengyelek között is élő hagyomány. Erről számol eb egyik cikkében Julius Janus apostoli nuntius a következőképpen:

Érdeemes szemügyre vennünk, hogy a karácsonyi megbékélés fontos üzenete hogy jelenik mg a nemezetek karácsonyi hagyományaiban. Hazámban Lengyelországban a szentestét, mint a bocsánat kérés és kiengesztelődés ünnepeét üljük. Mindenek előtt a katolikusok egész nap böjtölnek, majd este 12 fogásos vacsorát tartanak, de húst még akkor sem fogyasztanak.

Ami meghatározza a szentestét az egy cselekmény, amely a vacsora előtt történik. Napnyugtakor a család közös imádságra jön össze, majd imádság után mindenki megosztja egymással az un. „oplatek „ ajándékát. Ez egy nagyon vékony kenyér, amelyet a szentmisén használatos

ostya anyagából készítenek és a jászol képe van rajta. Az ostyával a kézben minden családtag odalép a másikhoz és bocsánatot kér tőle az elmúlt évben ellene elkövetett bűnökért. A másik ugyanilyen vallomással felel, majd mindenki letör egy darabot másik ostyájából a kiengesztelődés és a béke jeleként. Miután így mindenki megbékélt elénekelnek egy karácsonyi éneket az asztalhoz ülnek, hogy elköltsék a hagyományos vacsorát a hosszú vacsora után általában karácsonyi énekek kántálása következik, majd elindulnak közösen az éjféli misére.

Milyen egyszerű de nagyszerű hagyomány. Örülök annak, hogy Teodóz atya nekünk is hozott ebből az ostyából. *Ezzel a cselekedettel helyre lehet állítani a családban a szeretetet a szeretet ünnepén, hogy az ne csak arra az estére szóljon, hanem kitartson egész évben.*

A szeretet az út, amelyen mindenki járhat, az a nyelv, amelyet mindenki megért, nem kell hozzá külön semmilyen előképezettség, mert mindannyian, vágyunk a szeretetre és bizonyára arra is vágyunk, hogy ezt kimutassuk a másik felé, de sokszor szégyelljük, és nem merjük kifejezni. Legyünk bátrak a szeretet megvalósításában. Gondoljuk el, ha tudnánk, hogy öt percünk lenne csak az életünkéből, bizonyára azt az 5 percet arra használnánk, hogy kifejeznénk a környezetünk felé, hogy mennyire szeretjük őket. Éljük úgy, mintha ez lenne az utolsó lehetőség arra, hogy kimutassam a szeretetemet a másik felé

Bacsmai László
Plébános